

utilfredse med Overformynderierne, dog at lade det blive ved de 100 Rd., naar man paa samme Tid giver dem Udflugt til en saadan Forandring ved Overformynderiernes Indretning, at de ikke paa Grund af Utilfredsighed med Overformynderierne behøve at betroe Bærgerne en større Sum, end man af andre Grunde maa finde det ønskeligt at betroe dem. En æret Rigsdagsmand fra Fyen (H. M. Petersen) har gjentaget en Vittring, som jeg allerede har hørt under 2den Behandling, om at Staten tiltving sig de Umyndiges Penge, og ingen Garanti gav dem derfor; det er engang en rigtig Opfattelse af Forholdet. Staten tiltvinger sig ikke Pengene, men den skylder de Umyndige at sørge for, at deres Penge blive konserverede, og den har truffet Indretninger dertil, som man hidtil har anseet for hensigtsmæssige, men som naturligvis kunne og bør forbedres, saasnart man opdager Mangler ved dem. Om saadanne Forbedringer er der jo nu givet Løfte. Naar den ærede Rigsdagsmand siger, at Overformynderierne ingen Garanti give, saa er det jo aldeles urigtigt; der er truffet Garantibestemmelser med Hensyn til Overformynderierne. Og see vi hen til Bærgerne, hvad Garanti give de da? Aldeles ingen. Ligeoverfor Overformynderierne maa man dog altsaa virkelig erklære, at Bærgerne give mindre Garanti end Overformynderierne. At der er indtruffet Tab, er vistnok beklageligt, men det er imidlertid en af de Ting, som, hvor hensigtsmæssig man end indretter Overformynderierne, altid kan tænkes, at der kan indtræde Tab. Jeg vil slutte med at gjentage en Bemærkning, der allerede er gjort eengang, den nemlig, at 200 Rd. er det Dobbelte af 100 Rd.; har man Betænkelse ved at betroe en Bærger 100 Rd., fordi

man muligens kan lide et Tab af disse 100 Rd., saa forekommer det mig, at man maa have endnu mere Betænkelse ved at betroe en Bærger 200 Rd., fordi det da er dobbelt saa Meget, der muligens kan gaae tabt.

S: Jensen: Sagen er den, at, hvis en Bærger skal kasseres fra sit Bærgemaal, saa skeer det sjelden eller aldrig, før han er bleven uvederhæftig, før han har forbrugt sin Myndlings Penge, og der Intet er at faae hos ham. Det er netop det Uheldige deri; det staaer ikke i Øvrighedernes Magt at see, hvor vederhæftig en Bærger virkelig er. Naar en Bærger faaer en Umyndigs Penge — lad os antage, at det er 190 Rd. — og han bruger dem til sit eget Bedste, og han efter nogle Aars Forløb bliver uvederhæftig, saa faaer jo den Umyndige ikke sine Penge. Jeg finder derfor, at det er urigtigt at betroe en Formynder over 100 Rd. Som omtalt er 200 Rd. jo altid mere end 100 Rd., det vide vi jo, og 100 Rd. maae efter min Mening blive Maximum, som saaledes frigives. Uagtet den ærede Rigsdagsmand for Døns Amt (H. M. Petersen) ikke troer saa synderlig paa Overformynderierne med Hensyn til den Garanti, de give for Umyndiges Midler, skal jeg dog bemærke, at Formynderne selv kunne have Tilsyn med Overformynderierne og kunne gjøre Indsigelse; der er altsaa en dobbelt Garanti tilstede for, at de Umyndiges Midler konserveres. Uagtet Alt, hvad jeg har hørt, og Alt, hvad jeg har læst desangaaende, kan jeg ikke Andet end mene, at 100 Rd. maae være langt mere passende som Maximum end 200 Rd., befriet for Overformynderibestyrelse.